

Együtt élni a betegséggel

Boldog és felhőtlen gyerekkorom volt. Szeretettel vettek körül a szüleim, testvéreim és a nagyszüleim. De ha érett, felnőtt emberként visszatekintek, azt is meg kell vallanom: családom életének meghatározó része volt az alkohol. Munkás, falusi gazdálkodó emberek voltak a szüleim és a nagyszüleim. A család férfi tagjai ittak, amikor a napi munka után elfáradtak, és akkor is, ha éppen ünnepeltek.

Ezzel a képpel indultam neki ifjú éveimnek, és már tizennyolc éves korom táján úgy éreztem: ihatok én is, ha örömöm van vagy bánkódom valami miatt. Közösségkedvelő ember voltam már gyerek- és ifjú éveimben is, és a barátaim is olyan srácok voltak, akik szívesen fogyasztottak alkoholt, így az részvévé vált az életemnek. Ez katonai szolgálatom alatt, a szemináriumi évek és tízéves papságom idején sem szűnt meg, sőt inkább erősödött. **Gyóntatóm hívta fel figyelmemet a Hivatásőrző Ház létezésére. Két hónapig lelki tusát vívtam magammal, mígnem rá kellett ébrednem, hogy valóban tehetetlen vagyok az alkohollal szemben, és külső segítség nélkül nem fogok kilábalni ebből.**

Le nem írható szégyenérzettel, az emberségemben való teljes megsemmisülésnek az érzésével jöttem Leányvárra, ahol még mindig úgy gondoltam, majd itt megtanítanak, hogyan fogyasszak alkoholt kulturált, intelligens ember módjára. Igazán még magamhoz sem tértem szorongásaimból, amikor tudatosították bennem, hogy alkoholista vagyok. Egész életem, a múltam, a jelenem és a jövőm romokban hevert előttem. De ahogy később kiderült, ezért volt könnyebb az építkezés. Az átsírt, átvirrasztott éjszakákon eszembe jutottak Szent Pál szavai, aki szintén panaszkodott, hogy tövist kapott a testébe, a sátán angyalát, és háromszor is kérte az Urat, hogy vegye el tőle, de az Úr azt mondta neki: "Elég neked az én kegyelmem." Én is sokszor kértem az Urat: ne legyen igaz, hogy alkoholista vagyok, vegye el tőlem ezt a kelyhet, de úgy tűnik, én most így kellek neki.

A Hivatásőrző Házban a terápia és kísérők világossá tették számomra, hogy az alkoholizmus nem bűn, nem is erkölcsi gyengeség, hanem betegség, egy defekt a szervezetben, amely képtelenné tesz arra, hogy életem folyamán valaha is "normálisan" tudjak alkoholt fogyasztani. Olyan betegség, amely életem végéig megmarad, s amelyet egyedül nem is igazán tudok kezelni, de a szabadító Isten - ha rábírom magam - képes megőrizni józanságomban. **Betegségemre tehát a józan élet az egyedüli orvosság.** Ezt nemcsak megtanították, de meg is szeretették velem Leányváron, amely ezek után számomra nem más, mint kegyhely. Kegyhelynek tekintjük ugyanis azokat a zarándokhelyeket, ahol csodák történnek, ahol az imák kézzelfoghatóan vagy látványosan meghallgatásra találnak. **Igaz, az Isten nem gyógyított meg alkoholizmusomból, de sokkal többet adott helyette: megtanított együtt élni a betegséggel. S ezt mindennap csodaként, ajándékként élem meg. Úgy látszik, Isten az erőtlenségemen keresztül akarja kinyilvánítani erejét, hogy én is eszköze lehessen abban, hogy segíteni tudjon más, hasonló cipőben járó sorstársaimon.**

Hála ezért Istennek és a Hivatásőrző Ház minden dolgozójának, akiknek a szeretetén és segítségén keresztül megtapasztalhattam, mennyire képes szeretni engem és mindnyájunkat az Isten.

Egy görög katolikus lelkész vallomása